

[Morten Lango.]

til kibbutzer for at slippe af med sine hjemlige problemer. Det er imidlertid ikke derfor, man tager til u-landene, det er bestemt ikke eskapisme, det er for at løse en opgave.

Til ministerens redegørelse i øvrigt: fuld anerkendelse af den fordeling, man har fundet frem til, hvor det er uddannelsen, der bliver lagt hovedvægten på. Jeg er ganske overbevist om, at det er den sikreste investering for den art midler. Selvfølgelig er spørgsmålet om handelskreditter o. s. v. noget, der kræver meget større midler, men de er af en anden art. Nogle af dem kommer igen, som den berømmelige bonde sagde om sin so, men det er i hvert fald midler af en anden type. De egentlige penge skal anvendes til uddannelse mere end noget andet, og jeg tror, det er rigtigt — og det fik vi altså også redegjort for — at det i hovedsagen er sådan.

Vi støder på en stor vanskelighed dér, for uddannelse kræver i stor udstrækning mennesker, og vi har ikke så forfærdelig mange sløjdlærere, der er eksperter i engelsk, fransk, spansk og swahili, de er sjældne her i Danmark; men selvfølgelig, mindre kan gøre det. Vi har blot ikke noget overskud i det hele taget af undervisningsduelige mennesker; vi må give af vor fattigdom, og det lyder mærkeligt for et rigt land som vort, men det er i realiteten det, vi må gøre, når vi kører med et underskud på lærermarkedet, som er enormt, og som vi måske først kan få afviklet engang, når vi nærmer os år 2000. Det er måske heller ikke nogen skade til, at vi giver af vor fattigdom og ikke af vor overflod; det gør måske, at vi yderligere understreger betydningen af den rigtige udvælgelse og den virkelige baggrund.

Jeg har kun én bemærkning til, og den kommer i et særlig skarpt relief ved de bemærkninger, den højtærede udenrigsminister fremsatte om beløbenes tilstrækkelighed. Vi har alle været klar over, at de første 2 år var startår, hvor beløbene rakte forholdsvis godt til, simpelt hen fordi forberedelsen af disse arbejder tager lang tid. Vi har forstået nu, at man i det år, som vi just har forladt, regner med at have opbrugt midlerne; men det virkede overordentlig fortrykkende for den fremtidige diskussion, når vi fik oplyst, at de midler, som er afsat

i dette finansår, hvis jeg forstod den højtærede udenrigsminister rigtigt, kun slår til til videreførelsen af allerede påbegyndte arbejder og kun i yderst ringe målestok til påbegyndelsen af nye initiativer. Efter min opfattelse må hele dette arbejde have en ekspansiv karakter over sig, hvor nye initiativer bestandig bliver taget op i jævn og flydende strøm, nye initiativer må være prægende for arbejdet, nye initiativer er simpelt hen nødvendige, bl. a. for at de gamle ikke bare skal blive afviklingsforretning.

Det var måske det punkt i hele finanslovbareringen, jeg personlig anså for at være det mest beklagelige, hvor vi nedskar hjælpen til udviklingslandene med et ganske betydeligt beløb. Jeg er sikker på, at den højtærede udenrigsminister deler min beklagelse, men jeg håber, at han vil hjælpe med til at kompensere herfor ved lejlighed, dels ved at se i nåde og med venlighed til eventuelle bevillinger ud over den ramme, finansloven giver, dels ved at gøre et alvorligt forberedende arbejde for at få et sådant skok af initiativer til næste år, at det høje ting ikke kan komme i gang med barberkniven på det punkt.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg konstaterede, at det ærede medlem hr. Lembourn — som nu vil have et ordentligt initiativ sat i gang i al hast — stemte sammen med en meget stor del af tinget for den nævnte nedskæring. Det er symptomatisk, at man på den ene side vil have en udvikling over alle grænser og samtidig ikke vil stemme for pengene. Det er helt klart efter den debat, vi har haft, at der her i Danmark er et arbejde i gang for at skabe et ansvarsbevidst, handlekraftigt korps af unge til at arbejde i u-landene, og det er efter min mening lige så klart, at det er ikke det ærede medlem hr. Lembourn, der har fået den idé.

Bækgaard: Da mit partis ordfører i u-landsanliggender, det ærede medlem hr. Rimstad, ikke kan være til stede ved denne debat, skal jeg på hans vegne sige følgende:

Da vi i februar måned i år behandlede forslag til lov vedrørende teknisk samarbejde med udviklingslandene, sagde den højtærede udenrigsminister efter vor mening noget særdeles fornuftigt, idet han understregede, at man skal vogte sig for at